

TOM WOOD

HET
SPEL

Een huurmoordenaar kent maar één wet:
doden of zelf gedood worden

ISBN 978-90-225-8284-8

ISBN 978-94-023-1071-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Game*

Oorspronkelijke uitgever: Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Vertaling: Gert van Santen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2013 Tom Hinshelwood. The moral right of the author has been asserted

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

ALGIERS,
ALGERIJE

De moordenaar was goed. Hij bewoog zich met een soepelheid en een efficiëntie die hem ontspannen deden lijken, bijna zorgeloos. Toch was hij permanent op zijn hoede en zich voortdurend bewust van zijn omgeving. Hij had een mager, alledaags gezicht dat er wat ouder uitzag dan zijn leeftijd van vijfendertig. Ondanks zijn rijzige gestalte had hij een gemiddelde lengte voor een ingezetene van het land met de langste mensen ter wereld. Felix Kooi, die in Amsterdam woonde, werkte als freelance huurmoordenaar. Hij was aan niemand verantwoording verschuldigd en leverde zijn diensten aan de hoogste bieder, ongeacht de opdracht. Zijn carrière omspande inmiddels zeker tien jaar. Aan die carrière zou weldra een einde komen.

Kooi had een kamer in het El Aurassi-hotel, maar daar bracht hij weinig tijd door. Hij vertrok altijd kort na zonsopgang en keerde pas 's avonds terug. Daarbij nam hij nooit dezelfde route en gebruikte hij nooit twee keer achter elkaar dezelfde ingang. Elke dag zwierf hij als een toerist door de stad, altijd te voet. Hij bezocht geen enkele locatie meer dan eens, maar verkende elke middeleeuwse moskee, elk museum en elke bezienswaardigheid die Algiers te bieden had. Hij at in restaurants en cafés, maar alleen in de gelegenheden waar Algerijnse en Noord-Afrikaanse gerechten op het menu stonden, en hoewel hij regelmatig over de boulevard wandelde, ontspande hij zich nooit op het strand.

Vandaag was Kooi in de oude stad, de kashba, waar hij een uur had rondgelopen over de markt bij de El Djedid-moskee. Het was een enorm, uitgestrekt geheel van overdekte kraampjes waar van alles werd verkocht, van gevlochten manden tot levende kippen. Het hart bevond zich op een asymmetrisch plein, vanwaar het zich uitspreidde over de talloze aangrenzende steegjes en zijstraatjes. Hij leek niets anders te

doen dan rondneuzen: genieten van de aanblik, de geluiden en de geuren van de bruisende mensenmassa's en de kleurrijke handelswaar.

Victor had Kooi drie dagen gevolgd. In die tijd had hij vastgesteld dat Kooi goed was, maar niet uitzonderlijk goed. Want hij had een fout gemaakt. Een fout die zijn dood zou worden.

Procter, Victors werkgever binnen de CIA, kende de reden voor Koois dekmantel als toerist in Algiers niet. Hij had geen idee of de Nederlandse huurmoordenaar zich voorbereidde op een opdracht, een tussenpersoon of cliënt zou ontmoeten, wapens kwam kopen of zich schuilhield voor een van de vele vijanden die hij gedurende zijn carrière ongetwijfeld had gemaakt. Victor had hem evenzeer gevolgd om die reden vast te stellen, als om de beste manier te bepalen om hem uit de weg te ruimen. Hoewel hij het niet hoefde te weten om de opdracht te kunnen uitvoeren, was die informatie belangrijk: wellicht was er iemand net zo op gebrand dat Kooi het er levend vanaf zou brengen, als dat Victors werkgever de man dood wilde hebben. Bij zo'n touwtrekwedstrijd betrokken raken was niet iets wat Victor nog eens wilde meemaken.

Kooi drie dagen schaduwen tijdens zijn uitstapjes door de stad was een noodzakelijk aspect geweest van Victors voorzorgsmaatregelen om in leven te blijven in 's werelds gevaarlijkste beroep. Achteraf waren die voorzorgsmaatregelen onnodig gebleken omdat er geen geheimen te ontdekken waren. Kooi was niet aan het werk. Hij had geen afspraak met een contactpersoon en hij was niet op de vlucht. Hij was op vakantie. Hij gedroeg zich als een toerist omdat hij een toerist was.

En dat was zijn fout. Hij was toerist. Hij was in Algiers om zich te ontspannen en zich te vermaken, om de bezienswaardigheden te verkennen, en hij was te zeer op zijn toeristische bezigheden gericht om zich effectief te kunnen beschermen tegen iemand als Victor.

Een straatventer die handgesneden houten beeldjes verkocht, trok Koois aandacht, en hij luisterde en knikte en wees en bestudeerde de handelswaar van de man. Hij zei niets omdat hij geen Frans sprak, of anders wilde hij de venter niet laten weten dat dat wel het geval was. Victor keek toe van een afstand van twintig meter. Kooi was gemakkelijk te herkennen omdat hij minstens een half hoofd groter was dan de Algerijnen die zich tussen hem en Victor bevonden. Het feit dat Victor even lang was, garandeerde dat zijn zichtlijn zelden werd onderbroken, tenzij hij daar bewust voor koos.

Kooi was alert en zich bewust van zijn omgeving, maar hij was toerist, en zijn contrasurveillancetechnieken waren elementair. Elementair was nooit een probleem geweest voor Victor, die op zijn beurt behoedzamer was, en Kooi was zich in de verste verte niet bewust van de dreiging. Hij had Victor gezien omdat hij goed was en omdat Victor door zijn lengte en zijn etniciteit opviel in Algiers. Aangezien hij echter alleen maar goed was, en niet uitzonderlijk goed, had hij Victor niet aangemerkt als iets anders dan een toerist. Victor wist dat omdat Koois gedrag niet was veranderd, en iemand die ontdekte dat hij door een huurmoordenaar werd gevolgd, bleef zich nooit exact hetzelfde gedragen als vóór het verkrijgen van die kennis.

Het gebrek aan de door de Nederlander in zijn vrije tijd genomen voorzorgsmaatregelen maakte Victor duidelijk dat de man niet dezelfde professionele leercurve had doorlopen als hij. Victor wist dat op grond van het feit dat hij nog steeds in staat was om adem te halen. Hij was niet jaloers op Koois ogenschijnlijke onkwetsbaarheid, want aan die onkwetsbaarheid zou weldra een einde komen.

‘Mister,’ zei een stem met een zwaar accent in het Engels tegen Victor, ‘u wilt horloge kopen?’

Rechts van Victor stond een jonge Algerijner die met een brede glimlach zijn incomplete gebit toonde. Hij droeg een felgekleurd gewaad, en zijn zwarte haar danste in weerbarstige plukken op zijn schedeldak. Uit zijn opgerolde mouwen staken magere onderarmen waar polshorloges omheen waren gesespt. Ze moesten wel vals zijn, want anders zou de knul nering ter waarde van enkele honderdduizenden dollars bij zich hebben, terwijl hij niet eens genoeg geld had voor een tandenborstel.

‘Nee, bedankt,’ zei Victor, en hij schudde zijn hoofd op de overdreven manier die je hier nodig had om kooplieden duidelijk te maken dat ze een ander slachtoffer moesten zoeken voor hun sjacherpraktijken.

De knul leek het niet te merken. ‘Ik heb Tag Hour, Rolax. Alleen het beste. Kijk, kijk.’

‘Nee,’ zei Victor opnieuw. Hij had zijn blik gevestigd op Kooi, die in beide handen een houten beeldje hield en zich leek af te vragen welk van de twee hij zou kopen. Hij maakte een keuze en overhandigde wat geld voor het winnende exemplaar. De Nederlander glimlachte en knikte. Hij was tevreden met zijn aankoop of geamuseerd door de instemmende spraakwaterval van de venter. Hij stak het beeldje in een zijzak van zijn kakibroek.

‘Kijk, kijk,’ zei de horlogeknul opnieuw, maar nu tien decibel harder. Hij zwaaide met zijn armen voor Victors gezicht.

Victor gebaarde met zijn handen om aan te geven dat hij geïnteresseerd was in de horloges, hoewel het hem er alleen om ging te voorkomen dat de Algerijn de aandacht zou trekken. Kooi zou hem niet horen boven de herrie van de markt uit, maar hij zou de zwaaiende armen van de knul kunnen zien en de glimmende horloges die fonkelden in het zonlicht.

‘Die daar,’ zei Victor, en hij wees op een Rolex zonder zijn handen te veel te bewegen.

Er verscheen een tandeloze grijns op het gezicht van de straathandelaar, en hij gespte het horloge los terwijl Victor er een reëel bedrag voor uittelde.

‘Nee, nee,’ zei de jonge Algerijn. ‘Niet genoeg. Meer. Meer.’

Victor gaf gehoor aan het verzoek en overhandigde hem nog een bankbiljet. Bij het traditionele onderhandelingspel betaalde je in eerste instantie altijd te weinig. Het deed er niet toe hoeveel je de koopman gaf – hij wilde altijd meer.

Hij deed zijn nep-Rolax om en vertrok om Kooi te volgen, die zijn voorsprong inmiddels nog eens vijf meter had uitgebouwd.

‘Bye, mister,’ riep de knul hem na. ‘Nog een fijne dag.’

Kooi nam de tijd voor zijn wandeling door de kashba. Hij koos voor een omslachtige route, maar vooral om er zo veel mogelijk van te maken, en niet uit tactische overwegingen. Hij keek regelmatig opzij, maar Victor liep achter hem. Kooi zou zich honderdtachtig graden moeten draaien voor hij hem überhaupt kon ontwaren, iets wat Victor voldoende tijd zou geven om zich verdekt op te stellen.

Kooi schoot een kronkelig straatje in met aan weerszijden textielkraampjes en winkeltjes die Algerijnse kleding verkochten. Hij bleef nergens staan om handelswaar te bestuderen, maar zijn tred was ontspannen, en hij liet niets aan zijn blik ontsnappen voor het geval er iets was wat zijn interesse zou kunnen wekken. Victor liet de afstand tussen hen toenemen. Nu ze zich niet meer op het grote marktplein bevonden, was het ongeveer dertig procent minder druk. Als Kooi actiever was geweest in zijn contrasurveillance, of als hij gewoon wat sneller had gelopen, zou dat Victors taak hebben bemoeilijkt. Maar zelfs als hij hem uit het oog zou verliezen wist hij waar de Nederlander verbleef.

Uitgaande van zijn vlucht en de hotelboeking zou Kooi nog een week

in Algiers blijven. Er was dus geen tijdsdruk, maar Victor zou de eerste gelegenheid te baat nemen die zich zou voordoen. Ondanks zijn ontspannen houding ten aanzien van zijn veiligheid was Kooi een ervaren professional en daardoor een lastig doelwit, en er was geen enkele garantie dat Victor meer dan één kans zou krijgen om de opdracht tot een goed einde te brengen.

Hij had geen wapen gezien, en Koois kakibroek en het hemd met de korte mouwen waren verre van ideaal om een pistool onder te verbergen. Aan de andere kant kon hij gemakkelijk een mes bij zich dragen in een zak of in een schede aan zijn riem of aan een halskoord. Blote handen konden bovendien even dodelijk zijn als ze op de juiste manier werden gebruikt.

Buiten Koois dood waren aan de succesvolle afwikkeling van de opdracht geen eisen gesteld, maar Victor gaf er de voorkeur aan om een moord er niet als zodanig uit te laten zien als dat vermeden kon worden. Hij was van plan het eenvoudig te houden – een uit de hand gelopen straatroof. Niks bijzonders, waar dan ook ter wereld. Hij had een knipmes in de zak van zijn linnen broek. Het was een wapen dat je hier veel tegenkwam, gekocht van een straathandelaar die wel wat op de tandeloze horlogeverkoop leek. Niet de kwaliteit waar Victor graag mee werkte, maar het was goed genoeg voor de taak die hij in gedachten had. Als hij binnen armslengte van Kooi kon komen, kon hij een van de slagaders doorsnijden die alleen door de dunne huid van de hals, de onderarm of de binnenkant van de dij werden beschermd. Het zou een schijnbaar oppervlakkige wond zijn die op een ongelukkige plek was aangebracht door een agressieve straatrover en binnen enkele minuten de dood zou veroorzaken, nog voor medische hulp ter plaatse kon zijn.

Victor hoefde alleen maar in de buurt van Kooi zien te komen.

De Nederlander vervolgde zijn verkenning van het centrum, verliet de oude stad en slenterde naar de haven, waar hij uitkeek over de Middellandse Zee en de vele boten en jachten op het blauwe water. Hij nam plaats op het terras van een restaurant met zeezicht, waar hij zijn tanden gebruikte om geroosterd lamsvlees van de spiesen te trekken en geurige couscous at met zijn vingers. Hij was slank en fit, maar hij had een stevige eetlust.

Victor wachtte in de buurt gedurende het uur waarin Kooi zijn maaltijd gebruikte en volgde zijn doelwit terug de stad in. Hij nam niet dezelfde route – dat zou te roekeloos zijn geweest, zelfs voor een man die

zo ontspannen was als Kooi – maar hij begaf zich wel in dezelfde richting en nam straatjes dicht bij of parallel aan die waar hij eerder had gelopen.

Kooi verraste Victor door terug te keren naar de markt in de kashba. Dat paste niet bij zijn modus operandi: nooit meer dan één keer dezelfde plek bezoeken. Door de mensenmenigte was Victor in staat om de afstand tussen hen te verkleinen, en hij visualiseerde de rest van de route naar Koois hotel. Er waren talloze rustige steegjes die Victor alle gelegenheid zouden bieden om de opdracht uit te voeren. Omdat hij Koois eindbestemming kende, zou hij hem gemakkelijk van voren kunnen naderen. Misschien zouden ze elkaar toeknikken – twee mannen met vergelijkbare interesses, vreemdelingen in een vreemd land die misschien zelfs een keer een biertje zouden drinken en vriendschap zouden sluiten. Wanneer Kooi zou beseffen dat de man die op hem afkwam een moordenaar was, net als hij, zou zijn bloed al vloeien.

Een heel eenvoudige klus. Gevaarlijk, gezien het doelwit, maar niet ingewikkeld.

Victor was opnieuw verrast toen Kooi hem naar het deel van het marktplein voerde waar ze al eerder waren geweest. Hij was niet langer aan het verkennen. Hij had een doel. De Nederlander haalde het houten beeldje uit zijn broekzak om het te ruilen voor het exemplaar dat hij in eerste instantie niet had willen hebben. De venter was hem graag van dienst, zeker toen Kooi hem nog wat geld overhandigde.

‘Hé, mister,’ riep een vertrouwde stem.

Victor negeerde hem, maar de tandeloze knul ging voor hem staan met zijn armen vol glinsterende horloges. Ondertussen zag hij Kooi vertrekken.

‘U nog een horloge kopen, mister? Voor de vrouw of vriendin. Zij wil ook mooi horloge, toch?’

Victor schudde zijn hoofd en maakte aanstalten om langs hem heen te lopen, waarbij hij enkele meters moest toegeven op Kooi. Maar de Algerijn liet hem niet passeren.

‘Ik geef u mooie prijs. Bij twee stuks, één goedkoop. Goeie deal. Kijk, kijk.’

‘Nee,’ zei Victor. ‘Geen vrouw. Geen vriendin. Geen horloge. Wegwezen.’

Maar de knul, die zich gesterkt voelde door zijn eerdere succes en het feit dat Victor was teruggekeerd, liet zich niet ontmoedigen. Hij

zwaaide met zijn armen om Victor de weg te versperren, wees op de dameshorloges om zijn polsen en sprak de namen van alle merken verkeerdt uit.

‘Hou alsjeblieft op,’ zei Victor, terwijl hij probeerde langs de Algerijn te komen. Hij wilde Kooi niet uit het oog verliezen, maar hij was ook niet van plan om de jonge straathandelaar met geweld opzij te duwen en daarmee wellicht de aandacht op zich te vestigen.

Kooi draaide zich om. Hij zag iets vanuit een ooghoek, of misschien had hij besloten alsnog een of ander hebbedingetje te bekijken. Hij bewoog zich behoedzaam tussen de mensen door in de richting van een marktkraam en keek niet naar Victor – nog niet.

‘Goeie prijs,’ zei de horlogeverkoper met uitgestrekte armen om te voorkomen dat Victor langs hem heen zou lopen. ‘Uw vriendin heel blij met u.’ Hij glimlachte. ‘U snapt wat ik bedoel.’ Hij tuitte zijn lippen en maakte kusgeluidjes.

‘Oké, oké,’ zei Victor. ‘Doe die maar.’

Hij reikte naar zijn portemonnee om de zaak af te handelen voor Kooi hem zou opmerken, maar de Nederlander keek in zijn richting toen de jonge straathandelaar opgetogen in zijn handen klapte omdat hij nog een horloge had verkocht.

Kooi zag Victor.

Er volgde niet onmiddellijk een reactie. De Nederlander liet zijn blik even op hem rusten omdat hij beseftte dat hij Victor eerder had gezien. Hij keek opnieuw omdat hij niet wist waar. Vervolgens schatte hij de kans in dat een eenzame blanke man die hij eerder had gezien en vlak achter hem had gelopen ook gewoon een toerist was.

En toen zette hij het op een lopen.